

SLATKIŠI ZA DORUČAK

DOROTI KUMSON

Prevela

Ivana Jordović

■ Laguna ■

Naslov originala

Dorothy Koomson

MARSHMALLOWS FOR BREAKFAST

Copyright © Dorothy Koomson 2007

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Tesi,
koja me je nadahnula za ovu priču*

HM, JA SE IZVINJAVAM...

Javno izražavanje zahvalnosti nešto je najbolje u profesiji pisca. Molim vas, udovoljite mi, volim ovo da radim, pa evo...

Mojoj neverovatno divnoj porodici: Samjuelu, Agnes, Samiru, Ketu, Dejvidu, Marjam, Davudu, Meram, Mjuniri, Jusufu, Ahmedu, Muhamedu, Amiri, Liji, Skaj, Ajsi, Habibi, Dejvidu, Džejdu. Svi vi ste mi veoma posebni, ne samo zbog vaše podrške.

Mojim neverovatnim agentima: Entoniju Harvudu (poznatom i kao pomoćnik izvršnog direktora), „više i van granica dužnosti“ trebalo bi da bude tvoje srednje ime – hvala ti za SVE. Džejmsu Mekdonaldu Lokhartu; ti si, ono, najsmireniji čovek na svetu i ja te obožavam zbog toga.

Mojim savršenim izdavačima kontrolorima: Džo Dikinson (poznatoj i kao izvršni urednik), svaki pisac bi trebalo da ima toliko sreće da ima tebe za urednika – hvala ti, naročito na tome što si ostala u kontaktu tokom porodiljskog odsustva. Luiz Dejvis, blagoslovena bila zbog svog strpljenja i razumevanja. Dženifer Ričards – stvarno volim kako radiš. Kirsten Astor

– volim i tvoj način rada. I još Keri Čepl i Emi Stoneks – hvala vam na tračevima i knjigama.

Mojim sjajnim britanskim ortacima: Ričardu Atkinsonu (hvala ti što si bio prvi koji je pročitao „novu Doroti Kumson“); Emili Partridž; Endiju Bejkeru (hvala ti što si bio jedini koji me je posetio u Australiji); Rian Klagston; Šeron Rajt i Dejvidu Džejkobsonu i Luku; Marijan, Gordonu, Džonatanu i Rejčel Ndumbe; Steli Ileferiads; Džin Džolands; Emi Hibs; Bibi Linč; Adamu Goldu; Robu Hejnsu; Dženet Kost-Čretien; Taši Hari-son; Deniz Rajan; Sari Bol; Martinu, Saćiko i Konoru O’Nil; Tanji Smejl (hvala ti što si bila moja Kamrin); Kolet Haris; Nuali Farel; Mariji Oven; Šeron Persival.

Mojim neverovatnim australijskim pajtosima: Lusi i Oliviji Tumanov-Vest; Lindzi Kertis; Rebeki Batrouz; Rebeki Karmen; Džen, Deni, Dilanu, Izabeli, Sani, Džoli, Džemi i Vajolet (poznate i kao Adkokovke); Erin Kisbi.

I svima onima koji su bili tako ljubazni da mi ispričaju svoje priče, koje su ušle u ovu knjigu, duboko, iskreno hvala za vašu iskrenost i hrabrost.

PROLOG

To je kao onaj trenutak između dva otkucaja srca. Trenutak u kojem se ništa ne dešava. U kojem ti se krv usporava u venama, gubiš dah, a mozak uleće u taj prazan prostor nestvarnosti.

Razgovaram s njim telefonom.

To je on. To je stvarno on.

„Moramo da razgovaramo o našem detetu“, kaže.

Spustila bih slušalicu da mogu da se pomerim. Da mi se njegov glas nije uvukao u telo i okamenio mi sve mišiće.

„Kendra?“, pita. „Čuješ li me?“

Linija blago pucketa jer zove s mobilnog, negde na drugom kraju prazne kancelarije zvoni telefon, ali ga čujem. Naravno da ga čujem. Svaka reč je jasna i precizna, njegov tihi glas je dubok i gladak poput pune kade toplog sirupa. Čujem ga i sećanje na njega mi se vraća.

Njegova velika mišićava ruka pružila se da me uhvati da se ne sapletem; njegov čelični stisak steže mi vrat. Njegova usta se osmehuju dok govori da će sve uraditi za mene; njegov dah na mom uhu dok mi obećava da će me ubiti.

„Kendra, čuješ li me?“, ponavlja pošto ćutim.

„Da.“ Istiskujem reči. „Da, čujem te.“

„Moramo da razgovaramo o našem detetu... Moraš da mi ispričaš o njemu ili njoj.“ Zastaje, udiše. „Čak ne znam ni da li je dečak ili devojčica. To nije pošteno. Imam pravo da znam. Imam pravo... Kendra, moraš da razgovaraš sa mnom. Barem toliko mi duguješ.“

Ne govorim ništa.

„Sačekaću te“, govori, „posle posla. Sada sam ispred zgrade, ali sačekaću. Kada završavaš?“

Kao u leglu uznemirenih slepih miševa, panika u meni raste i postaje prekrivač od gustih, crnih kožnih krila, potiskujući sve druge osećaje. On je ispred? On je ispred – sada?

„Zauzeta sam večeras“, odgovaram pokušavajući da zvučim normalno. Pokušavajući da sprečim da glas otkrije strah.

„Ne zanima me da li si zauzeta“, sikeće. „Ništa nije važnije od ovoga. Moramo da razgovaramo.“

„Ja, ovaj, uh...“, zamuckujem. Moram da povratim kontrolu nad situacijom. Ne može ovo da mi radi.

„Znam gde radiš, šta misliš koliko će mi trebati da otkrijem gde živiš? Pojaviću ti se u kući. Dolaziću ti na posao svakog dana, a onda ću otići tvojoj kući. Neću te ostaviti na miru dok ne razgovaraš sa mnom. Sve to možeš da izbegneš ako budeš razgovarala sa mnom sada.“

Ozbiljan je. Znam da je ozbiljan. Znam šta radi kada ne dobije ono što želi.

„Naći ćemo se ispred u petnaest do pet“, odgovaram. „Mogu da ti dam pola sata.“

„Dobra devojka“, prede, glas mu je blag, razuman i miran. „Znao sam da ćeš uraditi pravu stvar. Ne mogu da dočekam...“

„Zdravo“, izvaljujem i prekidam vezu, gotovo bacajući belu slušalicu nazad u ležište.

Pre pet minuta mislila sam da me nikada neće pronaći. Pre pet minuta nije mi padalo na pamet da me traži. Pre pet minu-

ta moj najveći problem bio je u koji supermarket da odem u kupovinu.

A sada ovo.

Njegova ruka mi steže vrat; njegov sladunjav glas mi se uvlači u uho.

Ovog puta će me stvarno ubiti, zar ne?

**Pahuljice, kašičica šećera
i ledeno mleko**

PRVO POGLAVLJE

„Ti si crnkinja.“

Iznenadujuće, nisam vrisnula ni cikhla niti sam se srušila u drhtavu gomilu kada sam se suočila s uljezom u svom domu. Zateturala sam se unazad a srce mi je zastalo; zurila sam u njega razrogačenim, šokiranim očima, ali nisam vrisnula.

Bilo je rano subotnje jutro, upravo sam izašla ispod tuša i zaputila se kroz stan do spavaće sobe da se obučem, kada sam otkrila uljeza – zapravo, uljeze – kako stoje ispred kupatila i zure u mene. Uljez koji mi se obratio bio je visok šezdesetak centimetara, imala je šest godina i zelene oči, tamne i sjajne poput lišća eukaliptusa, crnu kosu do ramena, s jedne strane vezanu crvenom gumicom, a s druge je u talasima padala na rame. Pored nje je stajala njena muška slika i prilika – imao je kraću tamnu kosu, ali je bio iste visine, istih godina i s istim zelenim očima.

Njih dvoje nisu bili tako „kompletirani“ što se tiče garderobe. Ružičastu suknju s nabranom čipkom na krajevima obukla je preko prugastih plavih i belih helanki, a ispod izbledeleg narandžastog prsluka imala je belu majicu s dugačkim rukavima. Bila je obučena u žute soknice, zarozane poput grejača oko članaka, a noge su joj bile ukrašene crvenim cipelama s velikim

žutim cvetovima. On je bio u plavim pantalonama, s jednom nogavicom uvučenom u zelenu čarapu. Bela majica bila je ukrašena avangardnim crtežima nastalim od flomastera i prljavih prstiju, jedna strana okovratnika zakopčane plave jakne bila je uvučena unutra, obgrlivši mu rame.

Oboje su bili u izgužvanoj i neurednoj odeći koja je izgledala kao da su spavali u njoj.

Osim neuredne odeće, blizancima je zajednički bio i sivobeli ten s tamnim, plavoljubičastim kolotovima poput mrlja ispod očiju. Izgledali su kao par uličnih mangupa, izmučenih i iscrpljenih februarском hladnoćom, zalutalih u toplotu mog stana. Ali bila sam prilično sigurna da to nisu ulična deca. Bila su to deca mog stanodavca. Tek što sam se bila uselila u ovaj stan i tek je trebalo da upoznam gazdu i njegovu porodicu, pošto su bili s druge strane okeana kada sam stigla iz Australije. Očito su se vratili.

Deca su me otvoreno proučavala pogledom, upijala providnu plastičnu kapu za tuširanje koja mi je prekrivala crnu kosu, moje čisto i namazano lice, vlažan vrat i ramena, peškiri u koji sam se umotala i koji sam trenutno čvršće obmotavala, kolena što vire ispod peškira i mokre listove. Pogledi su im se zadržali na mojim nogama, verovatno očarani mojim čupavim belim papučama.

„Ti si crnkinja“, ponovo je izjavila devojčica, jasnim i čvrstim glasom; govorila je s iskrenošću deteta i sigurnošću odrasle osobe. Znala je kako da se obrati ljudima bez obzira na to koliko godina imaju. U rukama je držala plavu, mekanu lutku zeca.

„Tako sam čula“, odgovorila sam.

„Ja sam Samer“, rekla je, potvrđujući time da je ćerka mog stanodavca. Palcem je pokazala na dečaka. „Ovo je Džekson. Mi smo blizanci.“ Ponovo me je odmerila – od kape za tuširanje do nogu – potom je podigla oči do mojih. Gledale smo se. Hipnotisala me je, imala je moju nepodeljenu pažnju sve dok je to želela. Njeno lice, tako neobično uokvireno kosom, bilo

je nevino i otvoreno, ipak mudro i tajanstveno. Milion beznačajnih i dubokih misli prolazilo je iza tog lica.

Samer je slegla malim koščatim ramenima, odvrćajući pogled, i blago klimnula glavom. „Prilično si lepa“, rekla je.

„Hm... Hvala, valjda“, rekla sam.

Džekson se nagnuo prema Samer, skupio šake oko usta i počeo da joj šapuće na uho. Govorio je nekoliko sekundi, a kada je prestao, ona je klimnula. Džekson se ispravio. „Nisi lepa kao moja mama“, obavestila me je Samer.

Pretpostavljajući da je ovo njegov doprinos, pogledala sam Džeksona. Prkosno mi je uzvratio pogled izazivajući me da se suprotstavim. On očigledno nije mnogo pričao, ali je znao kako da prenese poruku. „Pa dobro“, rekla sam.

„Samer! Džeksone!“, glas odraslog muškarca začuo se s dna stepenica, blizu ulaznih vrata u moj stan, zbog čega mi je srce ponovo zastalo.

„Šta radite tamo gore?“, nastavljao je glas dok su koraci počinjali da se penju. To je verovatno bio moj stanodavac Kajl Getsboro, koji je žurio da se pridruži svojoj deci dok me gledaju bez odeće. Pre nego što sam uspela da smislim način da pobegnem, da zaključim da li mogu da se bacim nazad u kupatilo, gospodin Getsboro se pojavio.

Ispunio je prostor na vrhu stepenica jer je bio visok muškarac, rekla bih, preko metar i osamdeset. Bio je malo stariji od mene, trideset šest, možda trideset sedam godina, krupnog ali negovanog tela. Na sebi je imao široke, mornarskoplave farmerke i izgužvanu belu majicu ispod metalnosive jakne. Crna kosa bila mu je kratko podšišana, a oči krupne kao dečje samo smeđe. Imao je senku od brade na licu i, poput dece, onaj bleđi ten koji je pokazivao da se trudi da ne zaspi.

Moj stanodavac je stigao do odmorišta na vrhu stepenica, uzdahnuo i zakolutao očima prema deci. „Rekao sam vam“, kazao je, „nije tu – verovatno je u kupovini ili tako nešto.“ Pošto mu nisu odgovorila već su nastavila da zure u mene, očito se

zapitao šta to gledaju, pa je i sam pogledao u tom smeru. Kratko mi je klimnuo u znak pozdrava pre nego što se ponovo okrenuo deci. Zastao je. Videla sam trenutak u kojem je njegov mozak registrovao činjenicu da je u tom kratkom pogledu nadesno video nekoga. Ponovo se okrenuo prema meni, s iznenađenjem i zbunjenošću na licu. „O, tu ste“, rekao je. „Žao mi je, mi...“ Glas mu je zastao kada je shvatio da je u prisustvu praktično nage žene. I to ne svoje supruge. Njegovo sivobelo, neispavano lice eksplodiralo je bojom i dve jarke pruge ostavile su mu crveni trag na licu.

„Ah-h-h“, zamucuo je. „Oh, uh, ja, uf...“ Krenuo je unatraske, zaboravivši da stoji na vrhu stepenica, promašio gornji stepenik i sapleo se unazad. Za trenutak, u deliću sekudne, izgledalo je kao da gospodin Getsboro lebdi u vazduhu, potom je poleteo niz stepenice. Moje srce, koje je već radilo ubrzano, popelo mi se u grlo dok sam ga posmatrala, čekajući da se otkotrlja van mog vidnog polja, ali u poslednjem trenutku je ispružio ruku, uhvatio se za belu ogradu i uspeo da se održi na nogama. Kada je povratio ravnotežu, žurno se spustio niz nekoliko stepenika dok nije sišao dovoljno da mu se vide samo vrhovi razbarušenih pramenova kose. Okrenuo se prema zidu tako da ni najmanje ne gleda u mom pravcu.

„Hajde, deco, moramo da idemo“, rekao je zidu. „Odmah. ODMAH!“ A koraci su mu odzvanjali niz preostale stepenice i kroz vrata kao da mu je đavo za petama.

Samer, koja je, kao i Džekson i ja, posmatrala gospodina Getsboroa, okrenula se prema meni. „Moramo da idemo“, rekla je ozbiljno, a njen ton je dodavao, *ali vratićemo se*.

„Važi“, odgovorila sam i izrečenom i neizrečenom.

Samer je prva krenula niz stepenice; kroz ogradu sam vide-la kako pažljivo silazi dok mi nije nestala s vidika. Džekson je krenuo za njom, ali pre nego što je zakoračio na drugi stepenik, zastao je, okrenuo se i pogledao me. *Mene ne možeš da prevariš*, govorio je taj pogled. *Potpuno si providna*.

Povukla sam se malo od siline njegovog pogleda.

Samo me je još jedna osoba tako posmatrala u životu. A to je bilo odavno. Taj pogled me je tada uznemirio ali sada me je gotovo oborio. Kako je šestogodišnji dečak mogao da me gleda kao otvorenu knjigu?

Trepnula sam prema njemu pitajući se da li će nešto reći. Ali ne. Pošto je obavio posao, bacio pogled, Džekson se okrenuo i pošao niz stepenice za sestrom i ocem.

Dobro, pomislila sam dok su se vrata zatvarala za Džeksonom, *moram da odem odavde. Odmah*.